

selv Køb, gav selv Fir, og Forslaget, som det derefter kom til at foreligge, var af den Art, at man ikke kunde slaa af paa noget. Derfor stemte jeg mod Forfatningsforslaget i Udvalget, men jeg gentager paa Foranledning af Udtalelser, der tidligere ere faldne, at det jo ingenlunde var, fordi jeg ikke ønskede en Kirkeforfatning, men af den Grund, som jeg her har nævnt. — Nu vilde jeg gerne være med til at bjerge det tilbageblevne. Det er, som sagt, ikke et idealt, aandeligt Krav, der stilles, det er ikke en Trosbekendelse, der fremholdes, men det er slet og ret en folkekirkelig Erklæring, der opstilles som Valgbarhedsbetingelse, idet Kirken maa kræve en saadan Erklæring af dem, som skulle have Indflydelse paa dens vigtige Anliggender. Men med denne ValgbarhedsErklæring — jeg vilde selvfølgelig ønske, at man allerede nu kunde sige, at det ogsaa var en Valgretserklæring — drages der jo ikke et aandeligt Skel mellem levende Tro og død Tro.

Erklæringen er formet saaledes, at den kun udtaler en Vedkendelse, den tager Sigte paa at udelukke dem, som vide sig i Uoverensstemmelse med det fundamentale i vor Folkekirke. Og et Kirkesamfund, hvad enten det er en Folkekirke eller en Frikirke, maa have en saadan Afgrænsning. I det kirkelige Udvalg fremkom et af Medlemmerne, Pastor Morten Larsen, en Gang med et Forslag til en Kirkeforfatning, som var, hvad man kalder et Forslag om at indføre den rummelige Folkekirke eller, som det spøgende, men ret betegnende, er blevet anført: en Omnibus, som kunde rumme alt og alle. Naa, det Forslag tog han tilbage, men Lovgivere, som skulle lovgive i denne vigtige Sag, maa være paa Vagt overfor Ordninger, som dog i Virkeligheden ville være det første Skridt til at kunne komme ind i den saakaldte rummelige Folkekirke med Adgang for alt og for alle, ogsaa for bevidste Kristusforægttere. Kirken maa sætte denne Afgrænsning. Uden Kristus ingen Kristendom, uden Kristus ingen kristen Kirke og heller ingen kristen Folkekirke. Det er derfor mit Haab, som jeg udtaler endnu ved denne sidste Lejlighed, at alle de af det høje Tings Medlemmer, som ere kirkelig sindede Mænd, dog ikke for en politisk Doktrins Skyld skulle stemme imod det foreliggende Lovforslag, som virkelig er et Minimum af, hvad Folkekirken kan være tjent med, kan tage imod. Og maa jeg have Lov til at sige: Man bliver jo ikke udemokratisk, fordi man stemmer

for dette Forslag, fordi man tager disse kirkelige Hensyn. Ja, man kan jo risikere at blive beskyldt derfor, men det maa man have stærk Ryg nok til at kunne bære. Her maa andre og højere Hensyn gøre sig gældende. Ville vi lovgive kirkelig forsvarligt, og det er vor grundlovmæssige og moralske Pligt, saa maa vi ogsaa tage de fornødne kirkelige Hensyn.

Med disse faa Ord skal jeg anbefale at stemme for det foreliggende Forslag.

Johansen: Hvor fristende det end kunde være at følge det ærede Medlem, som nu talte, skal jeg dog afholde mig derfra. Vi fik jo atter en meget vidtløftig Forklaring af Misfosteret, som det ærede Medlem nu en Gang har forelsket sig i, og vi fik at vide, hvad det var, der gjorde Forslaget til et Misfoster. Det var det, at det manglede Hoved. Ja, det maa være et skrækkeligt Spøgelse, som gaar omkring uden Hoved, det turde jo være noget af det mest rædselsfulde, man kunde møde paa sin Vej. Men det ærede Medlem og jeg se vidt forskelligt paa denne Sag. Det ærede Medlem formener, at det er det saakaldte Kirkeraad — det Hoved, han talte om —, som skal til. Jeg derimod mener, at det, det kommer an paa, er at skabe saadanne Forhold for den kristne Menighed, at den er i Stand til at leve sit Liv i Overensstemmelse med de Tanker og Følelser, som røre sig dybt derude. Det Hoved var vist intet værd, dersom Menigheden ikke var, og saa maa man vistnok først og fremmest sørge for at faa Menighedens Forhold ordnede saaledes, at man kan være tjent dermed.

Det Lovforslag, her foreligger, er jeg en bestemt Modstander af, men af Hensyn til, at der kan komme en Forhandling i Gang med det andet Ting, ville jeg og mine Meningsfæller ikke modsætte os, at dette Lovforslag nu vedtages og sendes til Folketinget.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Ja, jeg skulde ikke have forlænget Forhandlingen, hvis ikke den ærede Ordfører i Dag havde anslaaet en Tone, som det ærede Medlem ikke maa være ene om at synge i denne Sal. Det var jo ikke frit for, at det ærede Medlem vilde forpagte for sig i Forhold til mig den dybe Alvor, der i denne Sag er Tale om. Men i saa Henseende tror jeg, at bliver man rigtig oplyst om, hvordan den ærede Ordførers Stilling og min Stilling i Virkeligheden er, vil man se at vi — den ærede Ordfører og jeg — finde hinanden, men